

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobkyně: **P. T. T.**, narozená dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-874/ZA-ZA11-HA10-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-874/ZA-ZA11-HA10-2017, E. č. „X“, jímž bylo o žádosti žalobkyně ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala nekonkrétnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala ve skutečnosti, že nebyla žalovaným ve výroku napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí dostatečným způsobem definována. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že žalovaný nedodržel zákonné požadavky uvedené v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobkyni v napadeném rozhodnutí neoznačil údaji umožňujícími její identifikaci ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu. Rovněž namítla, že ve výrokové části absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Zejména zdůraznila, že tam absentuje uvedení kompetenčních ustanovení zákona, která by definovala, věcně a místně příslušný správní orgán oprávněný ve věci rozhodovat.

3. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně je přesvědčená o skutečnosti, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť měl její žádost meritorně přezkoumat. Žalobkyně totiž ve správním řízení uvedla nové skutečnosti, které by mohly mít dopad do jejího hmotněprávního postavení, přičemž zároveň splnila i druhou podmínku, že tyto skutečnosti nemohly být bez jejího zavinění zkoumány již v její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně jako novou skutečnost uvedla, že na území Vietnamu již nemá manžela, neboť manželství bylo rozvedeno. K tomu žalobkyně doplnila, že s touto novou skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobkyně připomněla, že již nemá v zemi původu žádné zázemí a nemá se kam vrátit. Žalobkyně dále zdůraznila, že motivem žádosti o mezinárodní ochranu není pouze snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, ale také nutnost zůstat mimo území Vietnamu, kde jí hrozí azylově relevantní újma.
4. Vedle toho žalobkyně namítala, že žalovaný jí v napadeném rozhodnutí vyčítá nedostatek poskytnutých informací. Proti tomuto tvrzení se žalobkyně ostře ohradila a poukázala na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992. Žalobkyně konkrétně poukázala na čl. 195-219, které se věnují problematice prokazování faktů v řízení o mezinárodní ochraně. V příručce je výslovně uvedeno, že důkazní břemeno sice spočívá na osobě vznášející nárok, nicméně pronásledovaná osoba často překročí hranice pouze s nejnужnějšími věcmi, a proto často bývá na posuzovateli, aby použil všechny nezbytné prostředky k zajištění nezbytných důkazů. Proto je často nutné uznat žadatelovu žádost i v případě pochybností. Žalobkyně trvala na tom, že žalovanému předestřela zcela jasné skutečnosti, které svědčí o nezbytnosti řádného posouzení její žádosti, i přesto, že se jedná o druhou žádost žalobkyně, neboť uvedla nové skutečnosti, které mohou mít vliv na posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný připomněl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Žalovaný dále popsal průběh správního řízení, a to ode dne podání první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, tj. ode dne 26. 4. 2016. K námitce žalobkyně ohledně nedostatečné identifikace a absence relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 Az 17/2016-21, v němž bylo k obdobné věci konstatováno, že výrok, jehož součástí je identifikace účastníka řízení, nevybočuje z řady ostatních rozhodnutí žalovaného. Žalovaný k této Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítce dále doplnil, že při podání žádosti byla žalobkyně označena číslem evidenčním „X“, což žalovaný považuje za podstatný identifikační údaj, a podotkl, že žalobkyně sama neměla proti své identifikaci ve výroku napadeného rozhodnutí žádné námítky, neboť osobně dne 7. 2. 2018 napadené rozhodnutí převzala a převzetí rozhodnutí stvrdila svým podpisem, což by jistě neučinila, kdyby se domnívala, že rozhodnutí se netýká její osoby.

6. Žalovaný se rovněž domníval, že se řádně vypořádal s tvrzením žalobkyně, že je již rozvedená, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyni v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že její osobní status je pro posouzení azylových důvodů irelevantní. Současně uvedl, že nejde o novou skutečnost, neboť žalobkyně již v prvním řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany prezentovala, že s manželem nežije, a žalovaný se s touto skutečností již v prvním rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu řádně vypořádal. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, v němž je konstatováno, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s udělením pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně se totiž domnívá, že uvedla nové skutečnosti rozhodné pro udělení azylu, a žalovaný tak měl rozhodnout o její druhé žádosti meritorně.
11. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany nepřipustná.

12. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64 (dostupný na www.nssoud.cz), podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřipustnou.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobkyně, a to na základě první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2017, č. j. 42 Az 1/2017-28, kterým byla žaloba žalobkyně zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017-30, odmítnuta pro nepřijatelnost.
15. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 4. 2016 žalobkyně uvedla, že od roku 2014 nežije se svým manželem, který hodně pije a bil ji i jejich děti. Důvodem první žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobkyně zde chtěla zůstat se svými dětmi a návrat do země původu odmítala z důvodu násilnického chování jejího manžela a kulturních zvyklostí Vietnamu ohledně manželství.
17. Dne 22. 10. 2017 podala žalobkyně druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu soud zjistil, že žalobkyně je národnosti nebo etnické příslušnosti kinh, není žádného náboženského vyznání, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, nebyla politicky aktivní a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezúčastňovala se politických akcí. Dále žalobkyně uvedla, že je vdaná, s manželem již pět let nežije a do České republiky přicestovala letecky dne 5. 2. 2016 na české turistické vízum. Ke zdravotnímu stavu uvedla, že mívá bolesti hlavy a kloubů, bere na to léky a jiné zdravotní komplikace či omezení nemá. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je to, že má v České republice 3 děti a chce s nimi být. Jako další důvod uvedla, že její manžel už má jinou ženu. Dále doplnila, že ve Vietnamu nemá kde bydlet, a uvedla, že má potvrzení o tom, že s manželem spolu již nežijí.

18. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný žalobkyni dne 1. 12. 2017 podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž po seznámení se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci ve Vietnamu, žalobkyně uvedla, že se k nim vyjádřit nechce, neboť jí stačí výčet informací. K věci dále doplnila, že byla vdaná, ale před pěti nebo šesti lety se s manželem rozvedli. V České republice žijí 3 její děti, snacha, vnoučata a její sourozenci. Kdyby se měla vrátit do Vietnamu, tak by neměla kde bydlet. Chce zůstat se svými dětmi, které se o ni starají, neboť má zdravotní potíže. Ve Vietnamu by se o ni neměl kdo postarat. Seznámení s podklady proběhlo ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka a žalobkyně seznámení stvrdila svým vlastnoručním podpisem.
19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobkyně o tom, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neshledal důvodným. Žalobkyně neprokázala existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, neboť otázka osobního statusu žalobkyně, tedy zda je vdaná či rozvedená, není pro posouzení udělení či neudělení azylu relevantní. Navíc žalobkyně při poskytnutí údajů k druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je vdaná, ač je novým důvodem pro podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany to, že je žalobkyně již rozvedená. A dále při seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci její druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že je rozvedená již pět nebo šest let, ačkoliv v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala dne 26. 4. 2016, byla ještě podle své výpovědi vdaná. Výpověď žalobkyně se tak soudu jeví jako nedůvěryhodná. Žalobkyně je již podle svých slov již rozvedená (ať už proběhl rozvod v blízké době či před pěti nebo šesti lety), k tomu soud nad rámec posuzované věci poznamenává, že tato skutečnost naopak vylepšuje její složitou osobní situaci ve Vietnamu, neboť již ani neexistuje riziko násilného chování vůči její osobě ze strany bývalého manžela, neboť žalobkyni k němu nepoutají žádné tradiční vietnamské povinnosti, přičemž si navíc její bývalý manžel našel jinou ženu.
20. Žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobkyně aplikoval ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla nové skutečnosti, které by odůvodňovaly meritorní posouzení její druhé žádosti. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu a skutkově podobným nebo shodným případům dle požadavků ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně v tom smyslu, že by se žalovaný k jejímu novému důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nevyjádřil, neboť na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, z jakých důvodů nejsou žalobkyní tvrzené rodinné vazby azylově relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Po posouzení shora uvedených žádostí soud konstatuje, že shledal skutečnosti tvrzené žalobkyní v její druhé žádosti za shodné se skutečnostmi uvedenými v předešlé žádosti, a proto dospěl k závěru, že žalovaný správně usoudil, že druhá žádost žalobkyně je nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu řízení o druhé žádosti žalobkyně zastavil. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný, a proto považuje žalobkyní vznesenou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
22. K namítané nedostatečné identifikaci účastníka řízení a s tím souvisejícímu nepřesnému výroku napadeného rozhodnutí soud uvádí, že účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. Dle ustanovení § 68 odst. 2 části před středníkem správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu. Za ty je dle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu nutno považovat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí, údaj o bydlišti žalobkyně skutečně ve výrokové části napadeného rozhodnutí uveden není. Z ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu vyplývá, že součástí výrokové části rozhodnutí musí být i jednoznačná identifikace účastníka, a to prostřednictvím jeho jména, příjmení, data narození, místa trvalého pobytu, popřípadě dalších údajů podle zvláštních předpisů. Je tomu zejména z důvodu, aby účastník řízení, jehož práva se zakládají, mění či ruší, nebo o němž se prohlašuje, že určitá práva a povinnosti má, anebo nemá, byl v řízení, potažmo v rozhodnutí, jímž se toto řízení končí, natolik bezpochyby ztotožněn, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nicméně osoba žalobkyně je v napadeném rozhodnutí určena toliko svým jménem, datem narození a státní příslušností.
23. Jednoznačné vymezení účastníka řízení však bylo dle soudu v daném řízení nepochybně i přes chybějící údaj o bydlišti žalobkyně zachováno, když výrok napadeného rozhodnutí obsahuje vedle jejího jména a data narození i informaci o státní příslušnosti, ale především bylo žádosti žalobkyně přiděleno evidenční číslo, které je každé osobě v žádosti přiděleno zvlášť, a tak jde o zcela unikátní identifikační údaj. Nemohla tedy nastat situace, že by rozhodnutí týkající se žalobkyně bylo možné vztáhnout na třetí osobu či naopak výsledek řízení vedeného proti jinému účastníkovi mohl být prisuzován žalobkyni. To ostatně jmenovaná ani nenamítala, neboť napadené rozhodnutí od žalovaného převzala a převzetí stvrdila svým vlastnoručním podpisem. Za tohoto stavu pak ani absence údaje o bydlišti žalobkyně nemohla nikterak zasáhnout do jejích práv či dokonce způsobit nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že nelze mít důvodně za to, že absence údaje o bydlišti žalobkyně mohla způsobit nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost. S ohledem na to soud vyhodnotil rovněž tuto námitku jako nedůvodnou.
24. Současně je soud nucen konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí skutečně ve výrokové části neobsahuje odkaz na kompetenční ustanovení, ze kterých by vyplývala věcná a místní příslušnost žalovaného ve věci rozhodnout. Mezi účastníky však nevznikly žádné pochybnosti o věcné a místní příslušnosti žalovaného rozhodovat v předmětné věci a žalobkyně námitky v tomto směru nevznesla v průběhu správního řízení ani v rámci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudního přezkumu. V uvedené vadě řízení tedy neshledal soud takové pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Proto v této skutečnosti neshledal ani důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

25. Pro úplnost soud konstatuje, že výrok rozhodnutí obsahuje ustanovení zákona o azylu, na základě kterých žalovaný v předmětné věci rozhodoval. Tím byl dle názoru soudu naplněn požadavek ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu na uvedení ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.
26. S ohledem na to, že žalobkyně neprokázala ani netvrdila existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, tak soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobkyně aplikoval ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má také za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a naplňuje požadavky na identifikaci účastníků řízení a právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 ve spojení s ustanoveními § 27 odst. 1 a § 18 odst. 2 správního řádu. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 10. prosince 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)